

Пентєгов Володимир Анатолійович,
провідний науковий співробітник наукової
лабораторії № 1 науково-організаційного
центру Національної академії Служби безпеки
України, кандидат юридичних наук, старший
науковий співробітник

МЕХАНІЗМ ФОРМУВАННЯ В СУСПІЛЬСТВІ НЕТЕРПИМОСТІ ДО ВИЯВІВ КОРУПЦІЇ

Корупція сьогодні в Україні має особливості, які відрізняють її від корупції в розвинутих країнах. Без виявлення цих особливостей не можна розробити адекватні заходи протидії їй. Основна особливість, що це - корупція кризового типу. Цей тип корупції полягає в тому, що вона: породжується кризою сучасного українського суспільства (а не лише недосконалістю кримінальної юстиції); здатна поглиблювати кризу українського суспільства, маючи властивість зводити нанівець будь-які політичні, економічні, правові, моральні реформи в Україні. У цьому її загроза для національної безпеки України. Це - сьогодні основна загроза українській нації, зокрема політичним, економічним, правовим, моральним, культурним засадам її функціонування. Значна роль в протидії такому явищу покладається на громадянське суспільство, яке у взаємодії із органами державної влади спроможне зменшити рівень корумпованості в Україні.

Громадянське суспільство володіє знаннями й зв'язками, необхідними для вирішення проблем, що стосуються всіх його складових, зокрема проблеми подолання корупції, якими не володіють ні органи державної влади (місцевого самоврядування), ні приватний сектор. І в його інтересах вести боротьбу проти корупції, оскільки головною її жертвою стає саме громадянське суспільство. У процесі децентралізації влади, у сферу корупції починають втягуватися нові діючі особи на місцевому рівні, що знаходяться, як правило, у безпосередньому контакті із представниками громадянського суспільства. Таким чином, громадянське суспільство, завдяки знанню місцевих

проблем, в принципі одержує можливості виявляти, контролювати, і в зародку припиняти корупцію в системі місцевого самоврядування.

Незважаючи на вжиті останнім часом організаційно-правові заходи з протидії корупції, її масштаби поки що залишаються значними. Таку оцінку рівню розповсюдження корупції в Україні дають як українські дослідники, так й численні міжнародні експерти та організації. Результати проведених досліджень рівня корупції свідчать, що у свідомості громадян домінує уявлення про широке поширення корупції як у владних структурах і судовій системі, так і на побутовому рівні (сфера освіти, охорони здоров'я, спорту, соціальна сфера тощо). Переважна більшість респондентів відзначає, що корупція в державі стала цілком звичайним явищем.

Але потрібно звернути увагу на те, що зберігається і, ймовірно посилюється надмірний максималізм оцінок: не менше третини опитаних сприймають корупцію, керуючись соціальними, доволі широкими критеріями кваліфікації; тобто соціальний підхід домінує над правовим; наслідком цього, зокрема, є висока ймовірність визнання корупцією поведінки, що не визнається такою за правовими критеріями.

Варто також звернути увагу на специфічні ознаки поширення корупції, що зумовлені станом економічного і політичного розвитку суспільства, національним менталітетом українців та умовами існування переважної більшості населення.

Також, варто відзначити, що корупція в українській моделі економічних і політичних відносин не зводиться лише до хабарництва, а є специфічною рисою українського способу ведення господарських, економічних і політичних справ у площині девіантної поведінки, що на сьогодні майже стала нормою. Ця поведінка зумовлена бажанням досить значної верстви населення досягти егоїстичних цілей (влада, багатство, уникнення відповідальності за вчинені правопорушення і т. ін.) за рахунок недоліків у розвитку інститутів громадянського суспільства, а також порушення функцій в системі державного управління та захисту правопорядку.

Ураховуючи викладене, потрібно зосередити зусилля на формуванні у населення активної громадянської позиції, спрямованої на несприйняття будь-яких корупційних проявів та чітко визначеного негативного відношення у суспільстві до осіб, винних у вчиненні корупційних дій.

За результатами пілотного соціологічного дослідження рівня корупції та рівня сприйняття корупції, здійсненого в 2017 році соціологічною компанією Gfk Ukraine за підтримки Координатора Проєктів ОБСЄ в Україні встановлено що, в Україні, на сьогодні, створена цілісна та завершена антикорупційна інфраструктура, що неодноразово визнавали міжнародні організації в межах спеціальних контрольних та моніторингових процедур. Зокрема такі оцінки містяться у висновках ГРЕКО (Група країн проти корупції), Стамбульського протоколу, ОЕСР, Ради Європи, спеціальних органів ЄС тощо. Ця інфраструктура включає не лише спеціалізовані

антикорупційні органи але й інші політичні та соціальні інститути, антикорупційна активність яких не лише дозволена, але й прямо передбачена у національному антикорупційному законодавстві. Такий підхід є логічним і базується на принципі необхідності об'єднання зусиль всіх інститутів для подолання корупції як суспільної проблеми, що паразитує на системних недоліках українського суспільства [1, с. 34].

Але, на нашу думку, в Україні до цього часу на практиці ще не створено ефективної дієвої системи впливу на ситуацію у сфері запобігання та виявлення корупції з боку різних інституцій громадянського суспільства, зокрема неурядових організацій та окремих громадян. У чисельних нормативно-правових актах щодо протидії корупції взагалі не закладено реальні правові механізми, які б надавали можливість громадським об'єднанням або окремим громадянам правовими заходами впливати на корупційні прояви.

За повідомленнями засобів масової інформації, в країні діє близько 200 неурядових організацій, які декларують свою антикорупційну спрямованість, але реальних важелів впливу на корупціогенну ситуацію вони фактично не мають. Публікації у пресі, окремі заяви громадян в Інтернеті й представників громадських організацій по телебаченню, проведення антикорупційних акцій та доведення відповідної інформації до вищих органів влади, як показує практика, є недостатньо ефективними. Отже, і заходи здійснюються, як правило, хаотично та безсистемно, а їх реальна віддача - мінімальна. У зв'язку з цим важливого значення набуває розвиток системи громадянського контролю за антикорупційною діяльністю тих органів, на які безпосередньо покладений обов'язок протидії корупції. Особливу роль у цьому процесі повинні відігравати політичні партії, об'єднання громадян, засоби масової інформації та окремі громадяни.

Тобто, в Україні необхідно створити дієву систему протидії корупції, в основі якої має бути усвідомлення того, що антикорупційна діяльність досягне успіху лише за умови комплексного підходу, здійснення її державними органами у тісній співпраці з неурядовими організаціями, засобами масової інформації, іншими інституціями громадянського суспільства та окремими громадянами, які потребують як соціального, так і правового захисту. Протидія корупції повинна стати загальнонаціональним завданням з чітко визначеними пріоритетами та належною координацією. Реалізація цього наблизить Україну до рівня розвинутих європейських країн та усуне перешкоди для інтегрування нашої держави в європейське співтовариство.

Список використаних джерел

1. Корупція в Україні: розуміння, сприйняття, поширеність. Звіт за результатами опитування підприємців, експертів та населення в цілому. - Київ : Ваіте, 2018. - 42 с.